

Publicerad 2010-11-12 21:20 av Aisha
att (låta) falla

jag

släpper nu

sorg

som florstunn spetsgardin

hål

som silar ljus

den dyra last

som jag så länge burit

vårdat ömt och

älskat

som min egen kropp

en bris från väst

från havet

salt smak i våra

munnar

jag knyter loss

de vackra röda banden

med våld

drar av

den starka kedjan

känn

genom spetsens filigran

en fyllig doft av sandelträ

en gång

mig given

av en magisk hand

från tider långt tillbaka

och därför full av lust och lek

passion

i liljan ligger andningen

i liljan

ömhetspunkten

och själva andens födelse och död

en gåva

som har varit söta varma kyssar

som doftade av nardus och vanilj

av åtrå

som liksom harens snabba hjärtslag

mjukt rörde vid min själ

som solen

om natten

flög som vacker luden fladdermus

till våra läger

och ändå

smärta

så djup

som skära kniv mot urberg

som skrapa märe ur ben

så glödgd vit

med tanken alltid

fängslad

i medial kontakt

så följs vi åt

men inte längre

och nu

när vrede mullrar

från underjordens hålrum

och svarta käftar slår

med spikar naglar

på trädets veka stam

fullbordat

det är vinter nu

och rosor i Kashan har

vissnat

en tid

att låta falla

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Aisha med Poeter.se id #6504 innehar upphovsrätten